

Uit een werk van de heilige John Henry kardinaal Newman (†1890)*

De aarde die we zien bevredigt ons niet,
ze is maar een begin,
ze is maar een belofte van iets buiten haar.
Zelfs wanneer ze op haar vrolijkst is,
met al haar open bloesems, en ontroerend mooi
vertoont wat in haar ligt verborgen,
voldoet ze ons niet.
We weten dat er meer schuilt in haar dan we zien.

Een wereld van heiligen en engelen,
een luistervolle wereld, het domein van God,
de berg van de Heer der hemelse machten,
het hemels Jeruzalem, de troon van God en van Christus,
- al deze wonderen, eeuwigdurend,
zeer kostbaar, mysterievol en onbegrijpelijk,
liggen verborgen in wat we zien.

Wat we zien
is de uitwendige schaal van een eeuwig rijk;
en op dat rijk
vestigen we de ogen van ons geloof.

Verschijn, o Heer,
zoals toen bij uw geboorte uw engelen de herders bezochten;
laat uw glorie ontluiken als bloem en blad op de bomen;
verander met uw geduchte macht deze zichtbare wereld
in die goddelijke wereld die we vooralsnog niet zien;
verdelg wat we zien,
opdat het voorbijgaat
en omgeschapen wordt in wat we geloven.

Hoe prachtig ook de zon is, de lucht en de wolken,
hoe groen de bladeren zijn en de velden,
hoe zoet het gezang van de vogels,
we weten dat ze niet alles zijn
en we ruilen het deel niet voor het geheel.
Ze komen voort
uit een middelpunt van liefde en goedheid dat God zelf is;
maar ze zijn niet zijn volheid;
ze spreken van de hemel, maar zijn niet de hemel;
ze zijn slechts als verdwaalde stralen
en doffe weerkaatsingen van zijn beeld;
ze zijn slechts kruimels van de tafel.

*John Henry Newman, Parochial and Plain Sermons IV (19^e e.) London, Longmans 1897, 209-211
(bij Mt. 11, 11-15)